

MÉCS LÁSZLÓ

Fatimai pintyőkék

*Gézukának baráti emlékül szeretettel
[Dr. Kassai Géza OSB]*

Március van, – s bunda kell!
A Tél fenekedve
fenntartja még cirkuszát;
veszett jegesmedve-
falkáit már minden únja,
tavaszodnék minden –, s még sincs
bátorsága, kedve.

S három senki, semmi már
zöngicsélget; három
kis pintyőke kedvesen
kacag a köd-váron;
ostromot fúj füttyős csőrük,
azt fujják, hogy hinni kell most,
hinni minden áron!

Hinni! Ócska szócška és
semmiségnek látszó;
– de ők látják köd mögött
a Tavasz virágzó
szent Csodáját s ki Csodát lát:
elkoptatott szava új lesz,
arany kulcs, varázsszó!

Lám, az Egyház mily merész:
most, mikor a látszat-
óriások embervér-
Niagarát játsznak,
bomba-szívű bálványok közt
portugáli pintyökedalt
kottáz, magyarázgat.

Az Egyház, mely vasbeton
dogmáiból égis
tornyot épít, – most megáll
s a világon végig
visszhangozza három gyermek,
három kis pintyőke-lélek
szép együgyűségét.

Azt, hogy van bűn, van pokol
s más útszéli dolgot:
hogy boldogság-köntösünk
büntől toldott-foldott
s rózsafüzér rózsáiból,
vezeklésből, imától lesz
földünk újra boldog!

Csodát láttak, Máriát
– s csöpp szavuk: világszó!
Te is Csodát várj s ne légy
gladiátort játszó
álhős a Tél cirkuszában!
Merjél lenni, mint az Egyház,
legendát virágzó!

Bátor légy és játszi, mint
a sok Naprendszernek
vaspályáját kiszabó
Mérnök, ki egy Gyermek
jászolából indított el
egy újabb, szebb, földi-égi
világtörténelmet!

Pannonhalma, 1951. márc.